

Preek.

Het is tegenwoordig populair in sommige kringen om God aan te spreken met "Onnoembare". Mijn maag draait altijd een beetje om als ik dat hoor: dat klopt niet. God is juist wel noembaar. Jezus noemt Hem "Mijn en uw Vader", Hij noemt zichzelf "Zoon van God" en in zijn afscheidsrede belooft Hij Gods Geest. Dat concrete, dat "benoemen" van God is belangrijk. Want daarmee is God ook meer dan louter een bron van energie, een aura of energieveld: Hij is niet iets maar Iemand. Dingen spreken niet, God wel. En op die manier komt Hij ook tegemoet aan wat elke mens ten diepste verlangt: iemand om naar te luisteren en om mee te spreken, God als gesprekspartner.

Dat er een God is kunt ge via allerlei "wegen naar God" min of meer aanwijzen: de zgn. Godsbewijzen uit de theologie. Er is bv. de schoonheid van de natuur, de diepte-ervaringen die mensen hebben, de liefde, het geweten, de mystiek enz. Maar het klopt natuurlijk: die bewijzen God niet in de strikt wetenschappelijke zin van het woord. Dat kan ook niet: God is immers God, groter dan de mens. Ge kunt dus niet boven Hem gaan staan om Hem te vatten. Dat betekent ook: wie en hoe God is, dat zal Hij zelf duidelijk moeten maken. En dat heeft Hij ook gedaan. Daarom heet het Christendom ook "openbaringsgodsdienst".

Het is eigenlijk doordat God zich kenbaar maakt aan mensen dat ge antwoord krijgt op de drie grote vragen van het mens-zijn. De vraag naar de waarheid: wat betekent alles? De vraag naar normen: wat moet ik doen? En de vraag naar de zin: wat mag ik hopen?

Elke zondag bidden we in het Credo: "Ik geloof in één God". Dat ene, korte zinnetje zegt al heel veel. Als u ooit een beroep hebt moeten doen op de administratie of één of andere hulplijn hebt moeten bellen, hebt u misschien hoe ge soms doorgestuurd wordt van de ene naar de andere, van het kastje naar de muur. Als christenen zeggen: "ik geloof in één God" betekent dat, dat we niet voor ieder probleem of verlangen ergens anders hoeven aan te kloppen. Wij hebben 1 centraal adres. En zeggen: "één God" betekent ook dat die God uniek is, voor alle mensen en heel de wereld, de enige.

Nu, die ene God openbaart zich, laat zich kennen als 3 personen: Vader, Zoon en Geest. En misschien is dat wel niet zo moeilijk of onlogisch als soms gedacht wordt. Want als Johannes schrijft dat God liefde is, dan kan het niet anders of dat moet zich afspelen tussen verschillende personen: liefde vraagt altijd iemand anders. Als God liefde is *in zich*, dan moet God ook meerdere personen zijn in zich: anders kan Hij geen liefde zijn. En elke band of relatie tussen mensen is daar a.h.w. een afspiegeling van, ook al is dat soms of vaak onvolmaakt en gebrekkig.

Doorheen alle eeuwen hebben theologen en mystici hierover nagedacht, geprobeerd om het neer te gieten in woorden. De ene keer is dat al meer gelukt dan de andere. Ze hebben beelden en symbolen gezocht om die eenheid van God en tegelijk die verscheidenheid tussen de drie personen duidelijker te maken. En dat was goed: het heeft God soms wat dichterbij gebracht voor mensen; wij hebben het nodig om God toch min of meer concreet te maken, anders blijft het allemaal zo zweverig. Maar in laatste instantie moeten we ook toegeven dat voor God toch de woorden blijven gelden welke St. Paulus schrijft op het einde van zijn hymne over de liefde: "Thans zien wij in een spiegel, onduidelijk, straks van aangezicht tot aangezicht. Thans ken ik slechts ten dele, maar dan zal ik ten volle kennen".

Amen.